

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 246/2020-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1, čl. 18 ods. 2 písm. b), čl. 19, čl. 20 ods. 1, čl. 36, čl. 38 ods. 1 a 2, čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So 29/2018 a jeho rozsudkom z 18. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Argumentácia ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2020 elektronicky doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1, čl. 18 ods. 2 písm. b), čl. 19, čl. 20 ods. 1, čl. 36, čl. 38 ods. 1 a 2, čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So 29/2018 a jeho rozsudkom z 18. decembra 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Sd 105/2013-202 z 18. septembra 2018 bolo potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „odporkyňa“) č. 521 118 1930 0 z 11. júla 2013 v spojení so zmenovým rozhodnutím č. 521 118 1930 0 z 8. decembra 2014, ako aj rozhodnutie č. 521 118 1930 0 z 18. marca 2016.

3. Rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 7 So 29/2018-262 z 18. decembra 2019 bol rozsudok krajského súdu potvrdený.

4. V súvislosti s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 39 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ, inter alia, uvádza:

„Proti takýmto perzistujúcim praktikám Sociálnej poisťovne sa sústavne bránim a dôrazne protestujem, pretože permanentne odmieta:

1)- Vypočúť sťažovateľa (žalobcu).

2)- Vypočúť autentických svedkov navrhnutých sťažovateľom.

3)- Posudzovať univerzálne listinné dôkazy (napr. školské vysvedčenia o výučbe vojenskej prípravy a vojenského výcviku v teoretickej a praktickej rovine – boli z toho skúšaní a známkovani).

4)- Odmieta posudzovať účel a dôvody vybavenia mladistvých žiakov VSOŠ kompletnou výzbrojou a výstrojom ČSLA vo verzii leto – zima ako vojakov základnej služby.

5)- Odmieta rešpektovať písomnú žiadosť rodičov a mladistvého sťažovateľa o štúdium na VSOŠ (kde o výkone služby a výkone nútených prác nebolo nikdy ani zmienky).

6)- Rešpektovať povolávací rozkaz na nástup do VSOŠ.

7)- Posudzovať fotografie z VSOŠ na ktorých je sťažovateľ ozbrojený zbraňou a podrobovaný ostrému vojenskému výcviku a vojenskej príprave.

8)- Rešpektovať «Čestné vyhlásenie dvoch autentických svedkov zo VSOŠ».

9)- *Komentovať neschopnosť MO SR odpovedať na 41. otázok, alebo ani na 1. otázku podľa infozákona č. 211/2000 Z. z. v dôsledku čoho sa len ešte viac prehlbuje nedôvera v orgán štátnej správy (pozri rozhodnutie MO SR č. j.: SELUZ-68-12-1/2019 zo dňa 18.03.2019 a pozri rozhodnutie MO SR č. j.: SELUZ-23-16-1/2020 zo dňa 03.03.2020).*

10)- *Komentovať rozpory s čl. 30 špeciálneho vojenského predpisu Del-27-4, pretože už počas štúdia a služby na VSOŠ na vojenskej strelnici dochádzal do styku s ostrou municiou. A to napriek tomu, že týmto vojenským predpisom Del-27-4 to bolo zakázané (!), menovaný nemal predpísaný vek 18 rokov. Čo na tom, veď bol «vojensky činnou osobou» (pozri zákony o zbraniach a strelive).*

11)- *Komentovať zákony o zbraniach a strelive, ktoré umožňovali obchádzať branný zákon č. 92/1949 Zb. a predpis Del-27-4 tým, že ich označili ich ako «vojensky činné osoby» a tak umožnili mladistvých žiakov VSOŠ a Vojenských gymnázií vyzbrojovať a naučiť ich používať zbrane a strelivo a zabíjať ľudí. Flagrantné obchádzanie tohto branného zákona a obchádzanie medzinárodných Dohovorov o ochrane maloletých, porušovanie ľudských práv a zneužívanie mladistvých - umožňovali tieto právne normy:*

- *Vyhl. MV ČSSR č. 124/1961 Zb. § 11 ods. 1 uvádza, že ustanovenia tejto vyhlášky sa nevzťahujú na strelné zbrane a strelivo v ústavoch a v iných zariadeniach ozbrojených síl.*

- *zák. FZ ČSSR č. 147/1983 Zb. o zbraniach a strelive zo dňa 14.12.1983 účinný od 01.04.1983 uvádza:*

- *v § 15 ods. 1 vojakom z povolania a vojakom v ďalšej službe vydáva povolenie na držanie a nosenie guľových zbraní na iné účely než poľovné, na nadobúdanie do vlastníctva s výnimkou dedenia alebo na ich odovzdanie na používanie, prípadne požičiavanie vojenská správa za podmienok ustanovených FMNO ČSSR; vojakom z povolania a vojakom v ďalšej službe vojsk MV ČSSR vydávajú povolenie útvary týchto vojsk za podmienok ustanovených FMV ČSSR.*

- *v § 25 ods. 1, že vojenskými zbraňami sú zbrane určené na vojenské alebo bezpečnostné účely.*

- *v ustanovení § 44 ods. 3 sa uvádza, že odseky 1 a 2 sa nevzťahujú na držanie a nosenie streliva do vojenských zbraní príslušníkmi ozbrojených síl Československej*

socialistickej republiky, príslušníkmi ozbrojených zborov, zborov ozbrojenej ochrany a colnej správy (§ 25 ods. 2 až 4).

- zák. SNR č. 246/1993 Z. z. - o zbraniach a strelive od 28.09.1993 podľa § 56 ods. 3 ak nie je ustanovené inak, na zbrane a strelivo, ktoré sú vo výzbroji ozbrojeného bezpečnostného zboru, ozbrojeného zboru, ozbrojených síl a Slovenskej informačnej služby, sa ustanovenia tohto zákona nevzťahujú; to isté platí pre vystavovanie zbraní a streliva a pre strelnice v ich pôsobnosti.

- zák. NS SR č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov zo dňa 23.04.2003.

Všetko svedčí o tom, že podľa vyššie uvedených platných zákonov, mohli s týmito zbraňami a strelivom narábať iba vojenské osoby v ČINNEJ SLUŽBE. To sa vzťahovalo aj na všetkých žiakov VSOŠ.

12)- Posudzovať výkon 24-hodinovej dozornej služby mladistvých v 1. a 2. ročníku VSOŠ na rote (pozri jednotný právny predpis Zákl.-1-1 platný v ČSLA, ktorý sa bez výnimky vzťahoval na všetkých príslušníkov armády).

13)- Odmietá posudzovať povinnosť a priamu zodpovednosť dozorného na rote vyhlasovať bojový, požiarň, letecký a radiačný poplach pridelenými prostriedkami a signálmi.

14)- Posudzovať všetky právne predpisy, nariadenia, smernice a rozkazy vydané vrchnými veliteľmi ozbrojených síl ČSSR (prezidenti ČSSR A. Novotný, arm. gen. L. Svoboda, neskôr JUDr. G. Husák CSc.), ktoré sa vzťahovali bez výnimky a akýchkoľvek úľav aj na žiakov VSOŠ.

15)- Posudzovať výkon služby spojok (pozri § 11 zák. č. 76/1959 Zb.) žiakmi VSOŠ.

16)- Odmietá posudzovať oboznamovanie mladistvých s vyhláškou MV ČSSR č. 181/1964 Zb. o základných skutočnostiach tvoriacich štátne tajomstvo a zákonom č. 102/1971 Zb. o ochrane štátneho tajomstva.

17)- Posudzovať výkon služby držania stálej bojovej pohotovosti, odmieta posudzovať prípravu nosičov ranených, odmieta posudzovať výkon nútených prác a nútených služieb vynucovaných trestami a disciplinárnymi opatreniami. Žiaci VSOŠ boli de

facto postihnuteľní špeciálnymi vojenskými predpismi, ktoré boli voči nim uplatňované rovnako ako voči vojakom základnej služby a vojakom z povolania.

18)- *Odmieta komentovať opodstatnenosť a dôvody služobného zaradenia mladistvých žiakov do vojenských štruktúr, napr. družstvo, čata, prápor, pluk a ich menovanie do funkcií veliteľov družstiev, zástupcov veliteľa čaty a pod.*

19)- *Odmieta vysvetliť, prečo všetci žiaci vojenských stredných škôl museli byť pred nástupom do týchto vojenských škôl podrobení dôkladným špeciálnym odvodovým lekárskym prehliadkam vo Vojenských nemocniciach a každoročne dôkladne sledovaní v týchto nemocničných zariadeniach ich telesný zdrav, či ich telesný organizmus vydrží vojenskú záťaž. Tieto každoročné zdravotné prehliadky boli kvalitnejšie a vo väčšom rozsahu, ako bežné branecké odvody, pretože išlo o mladistvých žiakov a testovalo sa, či vojenskú záťaž a výkon SLUŽBY v 1. a 2. ročníku VSOŠ vôbec vydržia. Zároveň im boli vydané: «Zdravotní knižky pro vojáky z povolání», kde sa zapisovali všetky zdravotné údaje žiaka až do skončenia profesionálnej kariéry vojaka z povolania. Takémuto permanentnému sledovaniu zdravotného stavu nepodliehali banícki učni ani fúkači skla. Boli to oveľa dôslednejšie a zložitejšie periodické prehliadky než bežné branecké odvody u vojakov základnej služby! Ak niekto zo žiakov VSOŠ pri týchto kontrolách nedosiahol stupeň zdravotnej klasifikácie «A», alebo jeho namerané hodnoty nedosahovali stanovené parametre a limity – musel zo školy okamžite odísť ako zdravotne a telesne nespôsobilý. Ani okuliare nesmel nosiť! Vojenská správa bola až príliš opatrná a nemohla si dovoliť, aby vo vojenskej strednej odbornej škole niektorý zo žiakov skolaboval, alebo zomrel. Vznik takéhoto škandálu sa neprípúšťal, preto tie pravidelné lekárske prehliadky a ustavičná zdravotná starostlivosť vo vojenských nemocniciach mali svoje jasné opodstatnenie, testovala sa ich telesná výdrž, aby náročný vojenský výcvik a ostrú vojenskú prípravu vydržali a drezúru už od veku 15. rokov prežili! To sú voči Sociálnej poisťovni usvedčujúce fakty a nepochybniteľné dôkazy – prečo sa NS SR o tieto tvrdenia a dôkazy nezaujímal?*

20)- *Posudzovať povinné hlásenie sa mladistvých počas opustenia kasární na posádkovej správe, OVS, MVS, KVS, oddelení VB, MNV a pod. čím sa dosahovala ich dosiahnuteľnosť v prípade vyhlásenia bojovej pohotovosti a ich okamžitého návratu do kasární k vojenskému použitiu (napr. pri dovolenke, prázdninách, udeleného voľna*

k opusteniu posádky a pod.) Tento dôležitý fakt dnes nikoho nezaujima, že ako žiaci 1. a 2. ročníka VSOŠ sme boli sústavne pod dohľadom, aj doma?

21)- Posudzovať obmedzovanie slobody pohybu a porušovanie ľudských práv v kontexte medzinárodných dohovorov a zmlúv o ochrane dieťaťa v kontexte výkonu služieb mladistvých a v kontexte nútených prác a vojenskej prípravy a ostrého vojenského výcviku.

22)- Posudzovať bezuzdné porušovanie bývalého zákonníka práce č. 65/1965 Zb. K tomu uvádzame, že podľa § 167 ods. 1 zák. č. 65/1965 Zb. zákonníka práce: mladiství (t. j. banícki učni) podľa dohody Medzinárodnej organizácie práce zo dňa 21.06.1935, nesmú byť zamestnávaní prácami pod zemou pri ťažbe nerastov alebo pri razení tunelov a štôlní a to ani v čase prípravy, ani v čase ich odborného rozvoja a rastu. Detská práca je totiž v civilizovaných krajinách zakázaná. Dnes sa môžete stať baníkom dosiahnutím veku až 21. rokov, skôr nie. Sociálnej poisťovni pripomíname, že podľa ustanovenia § 166 ods. 1 zák. č. 65/1965 Zb. bývalého zákonníka práce: «Zamestnávateľ nesmie mladistvých zamestnávať prácou nadčas a prácou v noci. Výnimočne môžu mladiství starší ako 16 rokov vykonávať nočnú prácu nepresahujúcu jednu hodinu (!), ak je to potrebné pre ich výchovu na povolanie. Nočná práca mladistvého musí bezprostredne nadväzovať na jeho prácu pripadajúcu podľa rozvrhu pracovných zmien na denný čas». O tomto argumente sa Sociálna poisťovňa nikde a nikdy nezmienila – radšej sa iba uchýľuje k mlčaniu a vyhýba sa povedať pravdu ako to fungovalo pri výkone dozornej služby mladistvých žiakov VSOŠ na rote. Sociálna poisťovňa odmieta priznať, že mladistvý žiak 1. a 2. ročníka VSOŠ musel častokrát o 02,00 hodine ráno byť v zmene v kuchyni a čistiť zemiaky a zeleninu 5 hodín, byť v zamestnaní 9 hodín + 24 hodín dozornej služby = spolu 38 hodín nepretržite! Podľa § 274 ods. 2 zák. č. 65/1965 Zb. bývalého zákonníka práce mladiství zamestnanci sú zamestnanci mladší ako 18 rokov. Porušoval sa zákon, alebo nie? Dochádzalo k zneužívaniu mladistvých alebo nie? Na tieto otázky nedostávame žiadne odpovede – všetky súdy sa tomuto hodnoteniu svorne vyhli, takže kde je spravodlivosť? Vyhne sa aj Ústavný súd SR?

23)- Nesprávne označovanie mladistvých žiakov vojenských stredných odborných škôl «chovanci» (pozri zák. č. 200/1949 Zb.). o platových pomeroch príslušníkov ozbrojených zborov (pozri § 1 ods. 1 písm. a) a ods. 2, ktorý sa kedysi zmieňoval

o „chovancoch“). Toto označenie je archaický pojem a dnes ani neobstojí, pretože týchto žiakov nevedli vychovávatelia, ale oficiálni velitelia v uniformách ČSLA v dôstojníckych hodnostiach. Našťastie uvedený zákon platil síce iba tri roky od 11.08.1949 do 11.12.1952, ale stačil na to, aby sa do povedomia vojenských byrokratov hlboko «nasiakol», aby ho dnes používali ako nástroj voči žiakom VSOŠ. Pritom však nepostrehli, že bol vydaný zák. č. 88/1952 Zb. o materiálnom zabezpečení príslušníkov ozbrojených zborov, ktorý platil do 01.11.1992 a ktorý už nepozná pojem «chovanci» a ten v ustanovení § 2 uvádza, že sa vzťahuje na príslušníkov ozbrojených síl v činnnej službe a žiakov škôl ozbrojených síl.

24)- Za deň nástupu do Vojenskej strednej odbornej školy považovať ako začiatok odpočítavania telesnej, psychickej, duševnej, fyzickej a inej záťaže, vypätia a drancovania zdravia a stresu žiakov, za začiatok najvyššej prípustnej expozície drsných dôsledkov na ich zdravie vyplývajúcej z I. kategórie funkcií. Ved' toto kontinuálne vyčerpávanie a nemilosrdné ničenie osobnosti malo svoj presný začiatok (deň nástupu do VSOŠ), a to potom nepretržite pokračovalo až do skončenia (záveru) vojenskej služby, ukončenia vojenskej kariéry sťažovateľa, do jeho odchodu do zálohy (civilu). Išlo o sústavnú prácu v ťažkom rizikovom prostredí, ktoré malo negatívny vplyv na kondíciu a zdravotný stav každého žiaka a jeho bezpečnosť a hygienu v službe. Najvyšší súd SR sa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobnejšie nevenuje otázke výkladu pojmu zamestnanie v intenciách § 8 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. ktorého intenzita má ústavnoprávny rozmer a zakladá porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Tieto okolnosti predstavovali dôvody pre zaradenie tejto služby žiakov 1. a 2. ročníka VSOŠ do preferovaných kategórií.

25)- Ustanoviť súdneho znalca z odboru československého služobného práva do roku 1991.

26)- Vykonávať dokazovanie a sústavne odmieta vykonať návrhy na dokazovanie v tejto formálnej predfáze – zjavne porušuje zákon, lebo tým porušuje rovnosť medzi účastníkmi konania. Je to naozaj okázalé porušenie rovnosti strán, porušenie princípu rovnosti zbraní. Podotýkame, že hmotnoprávne je rovnosť vyjadrená § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého majú v občianskoprávných vzťahoch ich účastníci rovnaké postavenie. Rovnosť účastníkov konania deklaruje aj § 5, § 19 ods. 2, § 53 SSP, podľa ktorého majú účastníci napr. v správnom súdnom konaní rovnaké postavenie a každý

všeobecný súd je povinný im zabezpečiť rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Jednakoľajné presadzovanie práva silnejšieho a mocnejšieho (Sociálna poisťovňa) považujeme za jasnú diskrimináciu sťažovateľa a vyostrovanie situácie neprávosti.

27)- Komentovať, že bývalé MNO ČSSR hrubo porušovalo ustanovenie § 14 ods. 5 a § 17 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. keď z nepochopiteľných príčin odmietlo vydať rezortný zoznam preferovaných zamestnaní v I. a II. kategórie funkcií a III. pracovnej kategórie pre študentov VSOŠ. Akými teda oficiálnymi právnymi listinnými dôkazmi sa Sociálna poisťovňa dnes prezentuje, keď sa bráni tejto sťažnosti? Nie je to fatálna chyba štátu? Nepriaznivé dôsledky takéhoto zbabraného rozhodnutia má dnes znášať iba občan?“

5. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy, sťažovateľ uvádza:

„Je nevyhnuté si bližšie pozrieť aj na Rozsudok Nejvyššího správného soudu ČR čís. k.: 6 Ads 33/2012-54 z 28.11.2012 a Rozsudok Nejvyššího správného soudu ČR čís. k.: 4 Ads 12/2009-83 z 27.05.2009. Prečítajte si ich prosím, pretože všeobecné súdy na Slovensku ich nikde ani nespomenuli a vyhli sa tak dokazovaniu. Nástoživo upozorňujeme na to, že tieto rozsudky by nemali byť v ostrom konflikte s rozsudkami slovenských súdov, ale naopak súzvučili a harmonizovali s nimi. Ved' aj české súdy sú súdy EÚ. Na koho iného by sa mal sťažovateľ obrátiť o súdnu ochranu, ak nie na nezávislý a nestranný súd SR? Iba ten je oprávnený a kompetentný tento dlhodobý zamaskovaný problém vyriešiť a navodiť spravodlivosť! Nikto iný. Utiekať sa do kúta a sústavne strkať hlavu do piesku pred týmto problémom je neudržateľné.

Už Krajský súd v Prahe nabral odvahu a jasne naznačil a nepriamo sa aj vyjadril, že obdobie prípravy na budúce povolanie spadajúce pred rok 1976, by sa mohlo započítať ako «príprava na povolanie v kategóriách funkcií».

V tejto súvislosti si zdvorilo dovoľíme upozorniť aj na bod č. 9, bod č. 18, bod č. 22, bod č. 23 rozsudku Krajského soudu v Prahe, čís. k.: 42Ad/2/2017 zo dňa 20.07.2018, ktorý rozhodol v obdobnom prípade (pozri prílohu). Do rozdelenia ČSFR (do 31.12.1992) bola totiž služba vojakov v ČSLA jednotná a vykonávaná podľa jednotných právnych noriem, rozkazov a nariadení. Rovnako tak spoločne bolo posudzované aj vojenské stredné školstvo a preto žiadam, aby sťažovateľ nebol z tohto posudzovania vylúčený a štúdium

a zároveň reálne vykonávaná služba na VSOŠ Martin sa mu posudzovala ako I. kategória funkcií. Toto by malo predovšetkým zaujímať aj slovenské súdy, pretože do 01.01.1993 sme mali legislatívu spoločnú, totožnú.

K tomu sa ďalej vzťahuje i § 11 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 44/1959 Ú. l., o nemocenskom poistení a dôchodkovom zabezpečení učňov, podľa ktorej, cit.: «Doba trvania učebného pomeru učňa vychovávaného pre zamestnanie zaradené do I. pracovnej kategórie sa posudzuje ako doba zamestnania tejto pracovnej kategórie, ak sa v rámci učebného plánu vykonáva odborný výcvik učňa na pracoviskách alebo na prevádzkach, kde sa vykonáva zamestnanie zaradené do tejto pracovnej kategórie».

Podotýkam, že do 31.12.1992 (t.j. do rozdelenia republiky) všetci vojaci z povolania (bez výnimky) slúžili v jednotnej ČSLA (spoločne na celom území ČSFR) a až do termínu 31.12.1992 sa vzťahovali na nich rovnaké zákony, rovnaké rozkazy, rovnaké smernice a rovnaké právne normy. Sťažovateľ apeloval aj na rezort MPSVaR SR, aby takéto významné rozhodnutia českých súdov vzali do úvahy, pretože podmienky vojenského stredoškolského štúdia do roku 31.12.1992 boli v celej ČSFR rovnaké a jednotné a obsah tých rozsudkov sa priamo dotýka občanov SR aj dnes.

Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády ČSSR č. 117/1988 Zb. zo dňa 17.06.1988 o zaradovaní zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie na účely dôchodkového zabezpečenia, sa cit.: «Doba štúdia žiaka stredného odborného učilišťa pripravovaného pre zamestnanie I. (II.) pracovnej kategórie sa započítava ako doba zamestnania tejto pracovnej kategórie, ak sa praktické vyučovanie uskutočňuje pravidelne na pracoviskách alebo v prevádzkach, kde sa vykonávajú zamestnania I. (II.) pracovnej kategórie. Ak ide o zamestnanie I. pracovnej kategórie v banictve so stálym pracoviskom pod zemou v hlbinných baniach, započítava sa takto doba štúdia od začiatku školského roka, v ktorom sa žiak podľa učebného plánu pravidelne pripravuje na budúce povolanie na pracoviskách v podzemí.»

Prečo sa toto uznesenie vlády ČSSR č. 117/1988 Zb. dnes nerešpektuje Sociálna poisťovňa? Pozná Sociálna poisťovňa toto nariadenie vlády ČSSR? Prečo to nerešpektuje ani NS SR?

Príčiny masívneho a definitívneho zániku VSOŠER v Novom Meste nad Váhom, VSOŠ TA v Nitre, VSOŠ v Žiline, VSOŠ RVD v Martine, VSOŠER v Liptovskom Mikuláši, VSOŠL v Prešove, VSOŠL v Košiciach, VSOŠ v Holešove a VG SNP v Banskej Bystrici po roku 1991, sú každému jasné, hoci sa o tom mlčí a dôvody sa zahmlievajú. Iba pripomíname, že po páde totalitného režimu boli prijímané medzinárodné zmluvy a pod bezprostredným tlakom Dohovorov o ochrane detí, mladistvých, o zákaze otrockej práce, zákaze výkonu nútených služieb a o zákaze masovej výchovy na vojenské účely a výchovy detských vojakov – boli tieto typy VSOŠ a Vojenských gymnázií v ČSFR zrušené. Už neexistujú, dôvody každému vnímavého človeku sú jasné – zákaz výchovy detských vojakov!

Postup Najvyššieho súdu SR, Krajského súdu v Bratislave a Sociálnej poisťovne odporuje čl. 12 Ústavy SR, podľa ktorého sú ľudia slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Podľa ods. 2 tohto článku nikoho nie je možné z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať. Pokiaľ odmietajú sťažovateľovi zohľadniť dobu výkonu civilného zamestnania, odmietajú posudzovať odpracované obdobie v civile, a odmietajú zohľadniť životnú situáciu v ktorej sa v 62. rokoch ocitol, je to v zmysle Ústavy SR výrazné znevýhodňovanie jeho osoby voči iným osobám. Takýmto obštrukčným konaním porušovateľa a rozsudku Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu v Bratislave dochádza k jeho diskriminácii oproti poberateľom starobných dôchodkov, čo je v rozpore s § 3 ods.1 zák. č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní. Jednoznačne je to vina štátu a nedostatočnej vyspelosti a zručnosti jeho orgánov.

Je naprosto nepochopiteľné, že vojaci z povolania, kedysi boli v rovnakom výkone vojenskej služby v dĺžke napr. 10 rokov, 15, rokov, 19 rokov a boli pod prísahou vlasti povinní aj život položiť za dosiahnutie víťazstva, nemajú žiadny NÁROK na dôchodkové dávky z osobitného systému MO SR, alebo Sociálnej poisťovne (nižší dôchodkový vek), ale tí istí vojaci, ktorí sú dnes v tej istej vojenskej službe profesionálnych vojakov napr. 10 rokov, 15, rokov, 19 rokov podľa dnešného dôchodkového systému už majú nárok na dôchodkové dávky. Takéto nenormálnosti a extrémny spokojne fungujú v slovenskom práve. Sú to veľkorysosti, ktoré sa nedajú ani porovnávať. Ide o zjavnú diskrimináciu a nerovnaké zaobchádzanie v tomto segmente občanov SR, ktorých spájala služba vlasti.

S potvrdzujúcim rozsudkom Najvyššieho súdu SR, Krajského súdu v Bratislave a zamietavým rozhodnutím Sociálnej poisťovne sťažovateľ zásadne nesúhlasí, pretože tieto rozhodnutia sú zjavne postavené na vratkých a labilných princípoch, ktoré nemôžu obstáť v žiadnom právnom a korektnom dôchodkovom systéme na svete.

Sťažovateľ tvrdí, že sa prekračujú hranice dokazovania, resp. nedokazovania a v dôsledku čoho narastá pocit nespravodlivého štátu, vyostre sa nedôvera k jeho inštitúciám, silnejú pochybnosti k jeho reprezentantom, a to je prostredie v ktorom sa dnes odráža slovenská realita. Vzniká kríza dôvery, ktorá paralyzuje spoločnosť a ťažko je potom obnovovať dôveru ľudí v justíciu. Nie je ďalej možné akceptovať neúplné údaje uvedených v oficiálnej informácii Sociálnej poisťovni, ktorá sa vyhovára na to, že je to len «informácia» a za pravdivosť uvedených údajov v nej zodpovedá vraj občan! Ak sa takéto nepodarky dostávajú do dôchodkového systému Sociálnej poisťovne, čo iné môžete od neho očakávať?

Sťažovateľ je presvedčený, že zanedbanie dokazovania (v čase vzniku sporu) Sociálnou poisťovňou neveštilo nič dobré. Pretože pregnantné dokazovanie ako jeden zo základných inštitútov civilného procesu, ktorý v správnom konaní – sa vlastne dnes nevykonáva, všetko stojí len na agresívnych tvrdeniach mocnejšieho a silnejšieho. Aby Krajský súd v Bratislave vedel správny spor riadne prejednať a rozhodnúť, musel mať k dispozícii dostatok kvalitných skutkových poznatkov významných pre rozhodnutie vo veci samej. Súd si o spore mohol urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslili strany súdneho správneho sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán súdneho sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany súdneho sporu. Sťažovateľ sa domnieva, že Najvyšší súd SR mal vykonať elementárne dokazovanie, vypočuť autentických svedkov a nespoliehať sa len jednokolajné a neoverené tvrdenia v prospech Sociálnej poisťovne.

Na základe vyššie uvedeného žiadam Ústavný súd SR o zaujatie stanoviska k pojmom, čo to je cit.: «vojenská osoba v činnnej službe»? Je to naozaj vojak, alebo niečo iné? Azda je to polovojak? Kvázivojak? Nulový vojak? Bezprízorný vojak? Boli nimi aj žiaci 1. a 2. ročníka VSOŠ?“

6. K namietanému porušeniu čl. 18 ods. 2 písm. b) ústavy sťažovateľ uvádza:

„Toto porušenie práva úzko súvisí aj s nižšie uvedeným pošliapaním ľudskej dôstojnosti (čl. 19 Ústavy SR), ktoré uvádzam nižšie v texte.

Zdvorilo si dovoľím upozorniť Ústavný súd SR na to, že sťažovateľ študoval a popri tom zároveň VYKONÁVAL SLUŽBU v dĺžke 699 dní v 1. a 2. ročníku VSOŠ v Martine od 01.09.1968 do 02.08.1970 a zároveň absolvoval (popri tomto štúdiu) vojenskú základnú službu v 3. a 4. ročníku VSOŠ v Martine od 03.08.1970 do 31.07.1972 v dĺžke 729 dní. Toto obdobie výkonu preferovanej služby v 1. a 2. ročníku VSOŠ mu však Sociálna poisťovňa, ba aj Krajský súd v Bratislave a NS SR odmietli zarátať a posudzovať ako I. kategórii funkcií! A to napriek tomu, že ide o obdobie reálneho výkonu SLUŽBY v 1. a 2. ročníku VSOŠ, ktoré mu tam chýba. Toto ho výrazne poškodzuje a túto hrubú chybu žiada odstrániť.

Najvyšší súd SR, Krajský súd v Bratislave, ani Sociálna poisťovňa neprihliadli na okolnosť, že žiaci VSOŠ používajú navlas rovnaké vojenské hodnosti, uniformy príslušníkov ČSLA a vojenské označenia, sú zaradení vo vojenských oficiálnych funkciách veliteľ družstva, zástupca veliteľa čaty, dozorný roty, pomocník dozorného roty, pomocník výkonného práporčíka a pod. a organizovaní vo vojenských skupinách (družstvo, čata, rota, prápor, pluk), nosia štátne znaky a symboly ako v ostatných silových rezortoch, či ozbrojených zboroch SR. Má to určitý význam a dôležitosť. Keď je potrebné určiť vzťah nadradenosti a podradenosti medzi dvoma vojakmi rovnakej hodnosti, je vo väčšine armád považovaný za nadradeného ten, ktorý je služobne starší. Takto sa už od mladosti vštepovali žiakom VSOŠ základné vojenské inštinkty. V niektorých ohľadoch môže byť nadradenosť určená vojenskými hodnosťami potlačená rozdelením právomoci plynúcimi z funkcie dotýčnych (veliteľ družstva bude nadradený mužstvu). Tento nútený výkon dozornej SLUŽBY žiakov 1. a 2. ročníka VSOŠ na rote - bol svojim obsahom a náplňou úplne rovnaký, totožný a možno aj náročnejší a nebezpečnejší, ako boli učňovské roky našich rovesníkov baníckych učňov (I. pracovná kategória) a fúkačov skla v Lednických Rovniach (II. pracovná kategória) už od dosiahnutia ich veku 15. rokov a nikto dnes voči tomu nič nenamieta. Z tohto dôvodu žiadame cielene dosiahnuť to, aby sociálne a dôchodkové náležitosti dnešných vojenských vyslúžilcov vyštudovaných na Vojenských

stredných odborných školách, boli riešené rovnako ako u týchto učňov. Priali by sme si to docieľať, ale dodnes to legislatívne poriadne škripe a ako vidíme – ani riadne nefunguje! Sociálne a dôchodkové zákony sú deravé a nejednotné a tento prípad sťažovateľa je toho jasným príkladom. Dovolím si preto tvrdiť, že ak výsluhové dôchodky, ktoré príslušníkom ČSEA právom náležia, by im mali byť priznávané podľa rovnakých kritérií, zásad a rovnakých podmienok, tak tento nivelizovaný fakt musí zákonite prinášať aj zmenu činností posudzovaných ako I. a II. kategóriu funkcií. Pričinením Ústavného súdu SR by malo prísť k významnej legislatívnej zmene a vstup žiakov vojenských stredných škôl do osobitného dôchodkového systému, posudzovať už odo dňa ich nástupu na vojenskú strednú školu v I. kategórii funkcií. Ich reálny výkon SLUŽBY je skutočne dostatočne silný signál na to, aby mali svoju adekvátnu dôchodkovú reflexiu a boli rovnako klasifikovaní ako výkon služby ostatných príslušníkov ozbrojených zborov v silových rezortoch SR. Iné postupy by totiž zjavne vnášali prvky diskriminácie a prvky nerovnakého prístupu k tejto kategórii poistencov. Očierňovanie výkonu ich SLUŽBY na rote, že vraj sú to len pocity, dojmy a subjektívne názory, sú neférovými údermi pod pás. Sú to len násilné a krkolomné prekrucovania faktov vedúce len k nezodpovednému zosmiešňovaniu a znevažovaniu reálneho výkonu SLUŽBY mladistvých žiakov 1. a 2. ročníka VSOŠ a núteného výkonu prác. Toto o nás dnes šíria ľudia narodení v roku 1981 a 1990 najmä z dielne z MO SR, ktorí v tom čase neboli ani na svete a režim na týchto vojenských stredných školách nezažili na vlastnej koži! Ich stanoviská a názory počuté iba z «druhej ruky» nikto na Krajskom súde a NS SR a v Sociálnej poisťovni nepreveruje a ich hodnovernosť nikto ani neoveruje, pretože v správnom konaní sa rozhoduje iba od zeleného stola, pri súčasnom presadzovaní práva silnejšieho a mocnejšieho.

Nastala dilema, či teda išlo o službu v 1. a 2. ročníku VSOŠ, ktorá sa má chápať a posudzovať ako výkon služby I. kategórii funkcií, alebo išlo o nútený výkon služby?

Oprávnené sa domnievam, že žiaci 1. a 2. ročníka VSOŠ nesmú byť vyňatí z osobitného dôchodkového systému MO SR a zároveň priradení do všeobecného dôchodkového systému, spolu so svojimi rovesníkmi žiakmi civilných stredných škôl v III. pracovnej kategórii, ktorí nemali ani poňatia o výkone služby a výkone prác. Nemá to svoj racionálny a logický účel. Ich dôchodkový režim musí regulovať spoločný sociálny

zákon. Je preto ďalej naozaj neudržateľné, aby jedna časť armádnych poistencov MO SR mala stanovené iné, oveľa výhodnejšie podmienky, ako druhá časť, bez právneho dôvodu zaradená do nevýhodnej III. pracovnej kategórie, ktorá v rozhodnom čase u vojakov ani neexistovala. Mám na mysli výrazné rozdiely v pracovných kategóriách a kategóriách funkcií, ktoré v tomto bezpečnostnom segmente poistencov sú nedôvodné, resp. aj nejednoznačné. Poskytuje sa tak zbytočný priestor bez mantinelov a pravidiel, ktorý umožňuje Sociálnej poisťovni iba účelovo lavírovať.

Nie je ďalej udržateľná situácia, aby vo vnútri segmentu silového rezortu MO SR strnulo pretrvávali tak očividné a výrazné rozdiely, ktoré nemajú racionálny dôvod, ani logický základ. Taký stav sa nesmie ďalej tolerovať. Všetci ostatní príslušníci MO SR majú za výkon tej istej SLUŽBY, v tých istých kasárňach ČSLA priznanú výhodnejšiu I. a II. kategóriu funkcií a žiaci VSOŠ za reálny výkon SLUŽBY priznanú iba málo bonitnú III. pracovnú kategóriu. Jedni sú v služobnom pomere a tí druhí vraj iba v školskom (?) pomere (rozumej: žiaci VSOŠ). Toto znevýhodňovanie má výrazné diskriminačné pozadie, ktoré nemá mať miesto v právnom poriadku SR. Používať dvojaké metre na výkon služobnej činnosti príslušníkov ozbrojených zborov SR naozaj nie je férové a dnes opodstatnené a udržateľné. Je to pokrytectvo. Ak je sekundárnym výsledkom činnosti príslušníkov všetkých silových rezortov (bez výnimky) výsluhový dôchodok, tak ich primárnou príčinou je rovnako náročný výkon aktívnej služby (bez výnimky už od odo dňa nástupu do VSOŠ). Naozaj niet racionálneho dôvodu, aby činnosť žiakov VSOŠ nebola posudzovaná ako I. resp. II. kategória funkcií a naďalej sa len umelo a bez akéhokoľvek racionálneho dôvodu udržiavali nevysvetliteľné a nepochopiteľné rozdiely v posudzovaní kvality a ich inferiórneho výkonu SLUŽBY (z dôchodkového pohľadu) a zároveň vojenskej prípravy a ostrého vojenského výcviku a to v teoretickej a aj praktickej rovine. Ved' to boli riadnymi učebnými predmetmi a žiaci VSOŠ boli z toho hodnotení a známkovani a keby to nezvládli tak ich okamžite vyhodí zo školy!!! Takúto pretrvávajúcu deformáciu a atypický prístup voči nim - treba odstrániť, lebo výrazne poškodzuje vojenských stredoškolákov. Na tento argument sme dodnes nedostali dostatočnú a spoľahlivú odpoveď, pretože fakty sa naďalej zamlčávajú a prekrývajú. Pravda o výkone ich SLUŽBY v 1. a 2. ročníku VSOŠ je dnes hrubo potieraná, podceňovaná a dehonestovaná. Žiaci vojenských stredných škôl boli

občanmi len II. kategórie, alebo menejcenní...? Ako teda z takýchto bezprízorných žiakov mohli vyrásť budúci generáli, ministri obrán (Ing. P. Gajdoš), predseda senátu Parlamentu ČR (J. Kubera) a predsedovia vlád (Ing. M. Topolánek, ČR)?“

7. V súvislosti s namietaným porušením čl. 19 ústavy sťažovateľ uvádza:

„Toto porušenie práva úzko súvisí aj s vyššie uvedenými nútenými prácami, ktorým som taktiež v 1. a 2. ročníku VSOŠ podliehal. Ich nesplnenie bolo vždy sankcionované disciplinárnymi trestami. Tieto tresty boli udeľované podľa disciplinárneho poriadku ČSEA.

Sťažovateľ je toho názoru, že námietkami uvedenými už v odvolaní proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave veľmi presne, konkrétne, obsahovo dostatočne a argumentačne, slovo po slove vyjadril, v čom považoval postup Sociálnej poisťovne a prvostupňového súdu vo veci konania o starobnom dôchodku za nesprávny. Najvyšší súd SR námietky sťažovateľa však zovšeobecnil bez toho, aby ich v ďalších častiach rozhodnutia podrobnejšie, vyčerpávajúco a oveľa precíznejšie hodnotil, alebo presne uviedol, prečo ich považoval za nevýznamné a k veci sa nevzťahujúce, a v dôsledku toho nezhodnotil evidentne odslúžený výkon SLUŽBY v 1. a 2. ročníku Vojenskej strednej odbornej školy v Martine (skr.: «VSO») ako dobu poistenia, resp. posudzovanú len ako málo bonitnú III. pracovnú kategóriu (rovnako ako civilným stredoškólakom), ktorú však vojaci do 31.12.1999 vôbec nepoznali. Vraj to nebola taká SLUŽBA akú slúžili vojaci základnej (náhradnej) služby a vojaci z povolania, nebola vraj taká intenzívna, vraj nebola vykonávaná podľa jednotných vojenských predpisov a rozkazov...atď. Samé krkolonné, toporné a nepresvedčivé výhovorky. A opäť bez akéhokoľvek dokazovania... Nuž, potom čo to bolo? Fatamorgána, prelud, alebo nejaký vojenský mega podvod vykonaný na mladistvých žiakoch v 1. a 2. ročníku VSOŠ do roku 1991...? Toto nesmie zostať natrvalo nepovšimnuté.

Tvrdenie Sociálnej poisťovne o tom, že 1. a 2. ročník štúdia na VSOŠ spadá do III. pracovnej kategórie, by bolo podľa sťažovateľa prijateľné a pravdivé iba vtedy, ak by sa vyučovací proces študentov VSOŠ navlas podobal vyučovaciemu procesu študentov ostatných civilných stredných škôl. To znamená, že študent VSOŠ by každé ráno, oblečený v civilnom odeve bez ohľadu na to aký má účes, či makeup, prekročil brány vojenskej školy, absolvoval by bežný denný vyučovací proces a potom by zasa ostro strážený areál kasárni

ČSLA opustil. Bez vojenského výcviku a ostrej vojenskej prípravy, bez bojových poplachov, bez služieb, bez nástupov na rajóny. Teda vrátil by sa každé poobedie domov k rodičom, alebo na internát, kde by spadal pod režim civilného Ministerstva školstva ČSSR či inej sociálnej inštitúcie. Svoj čas mimo vyučovacích procesov by využíval podľa vlastného uváženia. Režim života žiaka 1. a 2. ročníka VSOŠ je v tejto «Ústavnej sťažnosti» veľmi podrobne popísaný a presne konkretizovaný. Ak si Sociálna poisťovňa trúfa porovnávať tieto dve diametrálne odlišné veci, tak ako verejnoprávna inštitúcia, ktorá by v prípade nejasnosti výkladu zákona mala automaticky a vždy rozhodnúť v prospech občana – svojho poistenca, očividne zlyháva v základoch, na ktorých a pre ktoré je postavená. V tomto prípade zlyháva spoločne zákonodarná i výkonná moc SR. Sťažovateľovi to lavírovanie pripadá ako hanebné. Preto sa sťažovateľ obracia na posledný orgán, ktorým je nezávislý Ústavný súd SR, pretože v jeho prípade nejde o snahu na parazitovaní na sociálnom systéme štátu. Jeho snaha vynaložená na boj so štátnym molochom akým Sociálna poisťovňa momentálne je, je zameraná predovšetkým na poukázanie na obdobie temna, ktoré panovalo do roku 1991 na VSOŠ, ktoré treba konečne rozkryť, poukázať na nespravodlivosť a hlavne na špekulatívny a obštrukčný prístup zo strany Sociálnej poisťovne.

O zaradovaní do I. resp. II. kategórie funkcií podľa «Vojnových tabuliek počtov MNO ČSSR» žiaci VSOŠ, vojaci základnej služby a vojaci z povolania nemali ani potuchy, pretože ani v ich tajných kádrových rozkazoch ministra národnej obrany ČSSR, alebo veliteľov vojenských okruhov sa zásadne nikdy neuvádzali tieto údaje o zaradení do I. a II. kategórií funkcií (napríklad pri preložení vojaka k inému vojenskému útvaru). V nich bolo uvedené iba meno a priezvisko, postavenie, hodnosť, dátum a číslo rozkazu, dátum nástupu a sídlo vojenského útvaru, kde mal pôsobiť, ale určite nie výkon služby v I. a II. kategória funkcií! Ani v tajnom rozkaze veliteľa VVO v Trenčíne č. 0125 zo dňa 09.09.1980 o prepustení sťažovateľa do civilu sa o týchto údajoch o jeho zaradení a pôsobení v I. a II. kategórií funkcií ani raz nedozvedel, pretože tam nikdy neboli uvádzané.

Sociálna poisťovňa, Krajský súd a NS SR mlčia o fakte, že celé štvorročné štúdium sťažovateľa vo VSOŠ v Martine prebiehalo v regulárnych a hermeticky uzavretých kasárňach ČSLA za ostnatým a stráženým plotom cez každú noc a cez každý deň, kde vojaci mohli kedykoľvek strieľať zo samopalov proti tomu, kto chcel ísť dnu, alebo von z kasární

bez povolenia veliteľa. Podľa § 34 zák. č. 76/1959 Zb., mali rovnakú povinnosť strieľať - ako mala Pohraničná stráž FMV ČSSR pri ochrane štátnej hranici ČSSR od Bratislavy až po Aš. Brutálnym spôsobom sa nám obmedzoval pohyb. Čo sme komu urobili, čím sme sa previnili? Prosím, toto platilo do roku 1991!!!“

8. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy sťažovateľ uvádza:

„Sústavné porušovanie vyššie uvedených práv sa dotýka aj majetkovej sféry sťažovateľa. Len opakujem, že niet pochýb o tom, že sťažovateľ dňa 18.11.2014 dosiahol vek 62 rokov, bol zamestnaný najmenej 25 rokov. Dňa 18.11.2014 v Sociálnej poisťovni spísal žiadosť podľa § 184 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. o priznanie starobného dôchodku ku dňu 28.02.2013. Podľa § 60 ods. 9 zák. č. 461/2003 Z. z. rok dôchodkového poistenia je 365 dní.

Pre tieto úvahy musí byť zhodnotená celá doba štúdia v 1. a 2. ročníku «Vojenskej strednej odbornej školy strojníckej raketového vojska a delostrelectva» v Martine a doba výkonu služby vojaka z povolania. Konkrétne ide o 4 505 dní, t. j. 12 rokov, 125 dní – odslúžené od 01.09.1968 do 31.12.1980 (zhodnotenie I. kategórie funkcií).

Od 01.01.1981 až po súčasnosť (k dátumu 31.03.2020) už pracujem v civilných zamestnaniach.

Ku dňu 31.01.2020 mám zhodnotenú ďalších 39 rokov a 99 dní t. j. 14 334 dní civilného zamestnania. Spolu to predstavuje $4\,505 + 14\,334 = 18\,839$ dní, t. j. 51 rokov a 224 dní vykonávanej práce (aj v I. kategórii funkcií + treba ešte dorátať dvojnásobok 2 190 dní aj za pyrotechnickú činnosť, o ktorú sa t. č. sporím), podľa osobného listu dôchodkového poistenia a splňam teda všetky podmienky pre priznanie oveľa vyššieho starobného dôchodku.

Pretože štát v značnej miere predurčoval technické, technologické i hygienické podmienky výkonu služby, úroveň bezpečnosti práce a s tým súvisiace zdravotné dôsledky «poskytoval» z celospoločenských zdrojov i kompenzáciu za vznikajúce, resp. očakávané ujmy na zdraví a to aj po skončení služby – na toto sa dnes nesmie zabúdať, prehliadať a bagatelizovať. Žalobca si to vyskúšal na vlastnej koži a nehodlá nad tým mávnuť rukou.

Sťažovateľ má spolu k dátumu 31.01.2020 odpracovaných a odslúžených 18 7839 dní, čo predstavuje 51 rokov a 224 dní, a to bez toho, aby mu bola akokoľvek zarátaná, zohľadnená, či zvýhodnená I. kategória funkcií a pyrotechnická činnosť a práca s ostrou municiou a trhavinami (dvojnásobkom doby). Výkon týchto preferovaných činností sťažovateľ vôbec nepocítil na výške starobného dôchodku! Vo výške dnes priznaného starobného dôchodku a reálne odpracovanej doby sa to nijako neodráža, je to v ostrom kontraste a protiklade, čo je nepochopiteľné a signalizuje, že tu veľa vecí neseďí, alebo, že jeho osobu niekto «legálne» drzo okradol a naďalej aj okráda, manipuluje s ním pričom sa tvári, že je to OK a spravodlivé. Nuž takto atypicky sociálny štát predsa nemôže fungovať. Jeho zásluhovosť zostala skrytá v nedohľadne a pod rúškom tajomnej «solidarity» ho obrali o podstatnú časť dôchodku! Bol porušený ústavný princíp primeranosti a proporcionality, kde solidarita vysoko prevýšila zásluhovosť.“

9. K namietanému porušeniu čl. 36 ústavy sťažovateľ uvádza:

„Nie som ochotný sa uspokojiť s takýmito názormi Sociálnej poisťovne, bez akejkoľvek primárnej väzby a nadväznosti na platné právne normy a predpisy SR (pozri napr. absenciu rezortného zoznamu preferovaných I. a II. kategórií funkcií MNO ČSSR). Z akých dôvodov porušovalo býv. MNO ČSSR ustanovenie § 14 a § 17 zák. č. 100/1988 Zb. ktoré mu prikazovalo vydať a publikovať v Zbierke zákonov ČSSR rezortný zoznam preferovaných kategórií funkcií rovnako tak, ako to urobili ostatné civilné rezorty ČSSR? Prečo to MNO ČSSR nevykonalo? Sťažovateľa táto absurdita zaujíma, pretože to má vážnu dohru! Ostatné civilné rezorty (vrátane MNO ČSSR), Ministerstiev školstva ČSR a SSR, Ministerstva práce a sociálnych vecí ČSSR, Ministerstva financií ČSSR, Ministerstva zdravotníctva ČSSR, Štátnej plánovacej komisie ČSSR, Ústrednej rady odborov ČSSR a Ústredného výboru NF ČSSR – to boli práve tie orgány štátnej správy, ktoré mali v kompetencii koordinovať, synchronizovať, spoločne rozhodovať o zaradovaní žiakov VSOŠ do preferovaných kategórií funkcií. Je zarážajúce, že tieto ústredné orgány sa o tomto koreni problémov od MNO ČSSR nič nedozvedeli, vôbec sa k tejto problematike nevyjadrovali (nikdy to neurobili v rezorte národnej obrany) a oprávnené sa pýtam prečo bývalé MNO ČSSR rozhodovalo bez ich asistencie a ich koordinácie, keď dnes žiakom

VSOŠ notoricky priznávajú iba málo bonitnú III. pracovnú kategóriu... rovnako ako civilným stredoškólakom? Domnievame sa, že to v totalitnom režime ani nemohli urobiť, pretože by vyšla na povrch skutočná pravda o tom, čo sa reálne na VSOŠ do roku 1991 odohrávalo. Išlo o jasné zneužívanie mladistvých na výkon a prípravu vojenskej služby a výkon nútených prác za stráženým a ostnatým plotom kasárni ČSLA, kde sa nikto nemohol dostať dnu. Toto všetko malo svoju bezprostrednú reflexiu na život žiakov na vojenských gymnáziách a vojenských stredných odborných školách. Vojenské školstvo patrilo vždy výlučne pod záštitu FMNO ČSFR v Prahe, takže to, čo sa odohrávalo na vojenských školách, hermeticky uzavretých vojenských priestoroch (v strážených regulárnych kasárňach ČSLA) unikalo pozornosti a kontrole verejnosti, kde sa pravdepodobne hrubo porušoval aj bývalý zákonník práce č. 65/1965 Zb. či všetky ostatné školské zákony, pretože v tých dobre strážených vojenských priestoroch a objektoch ČSLA panovala striktná klauzúra. Medzinárodné Dohovory to zakazovali! Preto toto dnešné ad hoc zrovnávanie so žiakmi civilných stredných škôl nie je vôbec korektné a slušné, je ponižujúce a urážajúce, pretože ani z ďaleka nie je objektívne a nezohľadňuje výkon SLUŽBY a nútených prác. Nie je predsa možné akceptovať postup, keď nejaký dôstojník hoci aj v hodnosti generála, vydá tzv. «tabuľky počtov MNO ČSSR» a svojvoľne a len podľa svojej ľubovôle z nej vynechá žiakov VSOŠ a Vojenských gymnázií, ktorí museli povinne podstúpiť ostrý vojenských výcvik a vojenskú prípravu vojaka z povolania a vykonávali SLUŽBU v prospech štátu. Je to veľmi chúlостivý a citlivý problém, aby o osude žiakov VSOŠ rozhodoval len nejaký osamotený generál, (nie lekár, nie psychológ, nie sociológ a pod.), ale iba obyčajný vojak - bez akýchkoľvek náležitých odborných konzultácií, medicínskych expertíz, vyjadrení lekárskeho autorít, odborných lekárskeho posudkov, kvalifikovaných vyjadrení a oficiálnych stanovísk dotknutých ústredných orgánov ČSSR!!! A na dôvažok – stalo sa tak bez predpísanej legislatívnej procedúry a schvaľovacích zákonodárnych procesov a bez nevyhnutného publikovania a zverejnenia v Zbierke zákonov ČSSR! Takto školácky chybne sa postupovalo. Veď pri výkone služby sú prekračované hygienické limity, pri ktorých expozícia fyzických osôb, nie je spoľahlivo znížená technickými opatreniami pod úroveň týchto limitov, a pre zabezpečenie ochrany zdravia osôb je preto nevyhnutné využívať osobné ochranné pracovné prostriedky, organizačné a iné ochranné opatrenia,

a ďalej činnosti pri ktorých sa vyskytujú opakovane choroby z povolania alebo štatisticky významne častejšie. To je pravý dôvod, aby v tejto veci kompetentne rozhodovali iba nestranné a nezávislé súdy a nikto iný (najmä nie nejaký neodborník vojak - generál). Krajské súdy a NS SR sa tomuto kritickému hodnoteniu nesmú vyhýbať, nesmú neustále mlčať, ale konať. Myslím si, že toto je školský prípad z prvých ročníkov PF UK o kontinuite a význame práva a jeho korelácii na zákon.“

10. K namietanému porušeniu čl. 36 ods. 1 písm. b) v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s chybným prepustením zo služobného pomeru do civilu bez uvedenia nezameniteľného dôvodu sťažovateľ uvádza:

„S osobnými a kádrovými spismi sa každý vojak z povolania oboznamoval len tesne pri odchode do civilu, ale nie niekedy predtým, alebo v priebehu výkonu služby. Ak sa mýlim, nech Sociálna poisťovňa preukáže opak! Práve v tomto čase sťažovateľovi dávali podpisovať aj iné súvisiace doklady, ktoré mohli byť uvedené údaje o I. a II. kategórii funkcií obsahovať, ale nebolo to pravidlom. Bolo to až príliš neskoro, aby s tým sťažovateľ mohol niečo robiť. Treba si uvedomiť aj to, že zásadne išlo vždy o tajné dokumenty, takže sťažovateľ si ich nemohol vziať domov. Dopustil by sa tým porušenia zákona a rovnako by sa dopustil porušovania zákona aj jeho priamo nadriadený veliteľ a obaja by skončili u prokurátora. Tajný rozkaz VVVO č. 0125 zo dňa 09.09.1980 vydal veliteľ Východného vojenského okruhu ([REDACTED]), ktorý mal sídlo v Trenčíne a ostatné vojenské útvary boli rozmiestnené po celej ČSSR a tie sťažovateľovi viedli zvyšnú časť osobnej dokumentácie. A oba vojenské subjekty vydávali do rúk vojakom z povolania pri ich odchode do zálohy (alebo pri preložení k inému vojenskému útvaru) rozličné služobné doklady a dokumenty, alebo ich časti a tie sa mohli vzájomne výrazne líšiť, alebo boli neúplné – čo sa stalo aj v tomto prípade. Nikdy sa im však nevydávali žiadne tajné Kádrové rozkazy do rúk!!! To bolo prísne zakázané a prísne sa to trestalo. Na to dohliadali aj orgány VKR (vojenskej kontrarozviedky). Tie zostávali uložené v tajnej spisovni každého vojenského útvaru, alebo v prísne stráženej mobilizačnej miestnosti (pozn. tieto isté zásady platia dodnes).

Sťažovateľ bol prepustený zo služobného pomeru vojaka z povolania do civilu podľa tajného Kádrového rozkazu veliteľa Východného vojenského okruhu v Trenčíne pána gen. [REDAKOVANÉ] č. 0125 zo dňa 09.09.1980. Je v ňom plno závažných formálnych a neprehliadnuteľných právnych chýb s fatálnymi dôsledkami a tiež aj to, že v danom momente tento veliteľ dokonca nemal ani kompetenciu podpísať napadnutý tajný kádrový rozkaz, pretože mu to v rozhodnom čase zákon neumožňoval. Týmto faktom sa ani jeden všeobecný súd nechcel zaoberať! V tom čase totiž tajný kádrový rozkaz mohol podpísať iba sám minister národnej obrany ČSSR Ing. Martin DZÚR. Je tam jeho podpis? Určite nie je, chýba! Ani písomné delegovanie plnej moci na funkčne nižšieho vojenského veliteľa pána [REDAKOVANÉ] nie je k dispozícii. Domnievam sa, že prepustenie sťažovateľa do civilu, nieslo všetky známky absolútnej neplatnosti právneho úkonu, školáckych chýb, za ktoré má pykať štát. O tomto fakte všeobecné súdy nemali ani odvahu to hodnotiť.

Chýba v tajnom rozkaze (pri sťažovateľovom mene) uvedenie nezameniteľného dôvodu prepustenia.“

11. K namietanému porušeniu čl. 38 ods. 1 a 2 ústavy sťažovateľ uvádza:

„Nie som ochotný sa uspokojiť s takýmito názormi Sociálnej poisťovne, bez akejkoľvek primárnej väzby a nadväznosti na platné právne normy a predpisy SR (pozri napr. absenciu rezortného zoznamu preferovaných I. a II. kategórií funkcií MNO ČSSR). Z akých dôvodov porušovalo býv. MNO ČSSR ustanovenie § 14 a § 17 zák. č. 100/1988 Zb. ktoré mu prikazovalo vydať a publikovať v Zbierke zákonov ČSSR rezortný zoznam preferovaných kategórií funkcií rovnako tak, ako to urobili ostatné civilné rezorty ČSSR? Prečo to MNO ČSSR nevykonalo? Sťažovateľa táto absurdita zaujíma, pretože to má vážnu dohru! Ostatné civilné rezorty (vrátane MNO ČSSR), Ministerstiev školstva ČSR a SSR, Ministerstva práce a sociálnych vecí ČSSR, Ministerstva financií ČSSR, Ministerstva zdravotníctva ČSSR, Štátnej plánovacej komisie ČSSR, Ústrednej rady odborov ČSSR a Ústredného výboru NF ČSSR – to boli práve tie orgány štátnej správy, ktoré mali v kompetencii koordinovať, synchronizovať, spoločne rozhodovať o zaradovaní žiakov VSOŠ do preferovaných kategórií funkcií. Je zarážajúce, že tieto ústredné orgány sa o tomto

koreni problémov od MNO ČSSR nič nedozvedeli, vôbec sa k tejto problematike nevyjadrovali (nikdy to neurobili v rezorte národnej obrany) a oprávnene sa pýtam prečo bývalé MNO ČSSR rozhodovalo bez ich asistencie a ich koordinácie, keď dnes žiakom VSOŠ notoricky priznávajú iba málo bonitnú III. pracovnú kategóriu... rovnako ako civilným stredoškólakom? Domnievame sa, že to v totalitnom režime ani nemohli urobiť, pretože by vyšla na povrch skutočná pravda o tom, čo sa reálne na VSOŠ do roku 1991 odohrávalo. Išlo o jasné zneužívanie mladistvých na výkon a prípravu vojenskej služby a výkon nútených prác za stráženým a ostnatým plotom kasárni ČSLA, kde sa nikto nemohol dostať dnu. Toto všetko malo svoju bezprostrednú reflexiu na život žiakov na vojenských gymnáziách a vojenských stredných odborných školách. Vojenské školstvo patrilo vždy výlučne pod záštitu FMNO ČSFR v Prahe, takže to, čo sa odohrávalo na vojenských školách, hermeticky uzavretých vojenských priestoroch (v strážených regulárnych kasárňach ČSLA) unikalo pozornosti a kontrole verejnosti, kde sa pravdepodobne hrubo porušoval aj bývalý zákonník práce č. 65/1965 Zb. či všetky ostatné školské zákony, pretože v tých dobre strážených vojenských priestoroch a objektoch ČSLA panovala striktná klauzúra. Medzinárodné Dohovory to zakazovali! Preto toto dnešné ad hoc zrovnávanie so žiakmi civilných stredných škôl nie je vôbec korektné a slušné, je ponižujúce a urážajúce, pretože ani z ďaleka nie je objektívne a nezohľadňuje výkon SLUŽBY a nútených prác. Nie je predsa možné akceptovať postup, keď nejaký dôstojník hoci aj v hodnosti generála, vydá tzv. «tabuľky počtov MNO ČSSR» a svojvoľne a len podľa svojej ľubovôle z nej vynechá žiakov VSOŠ a Vojenských gymnázií, ktorí museli povinne podstúpiť ostrý vojenských výcvik a vojenskú prípravu vojaka z povolania a vykonávali SLUŽBU v prospech štátu. Je to veľmi chúlостivý a citlivý problém, aby o osude žiakov VSOŠ rozhodoval len nejaký osamotený generál, (nie lekár, nie psychológ, nie sociológ a pod.), ale iba obyčajný vojak - bez akýchkoľvek náležitých odborných konzultácií, medicínskych expertíz, vyjadrení lekárskeho autorít, odborných lekárskeho posudkov, kvalifikovaných vyjadrení a oficiálnych stanovísk dotknutých ústredných orgánov ČSSR!!! A na dôvažok – stalo sa tak bez predpísanej legislatívnej procedúry a schvaľovacích zákonodárnych procesov a bez nevyhnutného publikovania v Zbierke zákonov ČSSR! Takto školácky chybne sa postupovalo. Ved' pri výkone služby sú prekračované hygienické limity, pri ktorých

expozícia fyzických osôb, nie je spoľahlivo znížená technickými opatreniami pod úroveň týchto limitov, a pre zabezpečenie ochrany zdravia osôb je preto nevyhnutné využívať osobné ochranné pracovné prostriedky, organizačné a iné ochranné opatrenia, a ďalej činnosti pri ktorých sa vyskytujú opakovane choroby z povolania alebo štatisticky významne častejšie. To je pravý dôvod, aby v tejto veci kompetentne rozhodovali iba nestranné a nezávislé súdy a nikto iný (najmä nie nejaký neodborník vojak - generál). Krajské súdy a NS SR sa tomuto kritickému hodnoteniu nesmú vyhýbať, nesmú neustále mlčať, ale konať. Myslím si, že toto je školský prípad z prvých ročníkov PF UK o kontinuite a význame práva a jeho korelácii na zákon.“

12. K ďalším aspektom a súvislostiam veci sťažovateľ uvádza:

„Na základe podanej ústavnej sťažnosti, Vám zdvorilo oznamujem, že žiadam, aby toto konanie na Ústavnom súde SR, prebiehalo aj za mojej priamej osobnej účasti. Ak sa Vám zdá sťažnosť prídlhá, nevyklúčujem to, ale osudy mladistvých žiakov VSOŠ sú dodnes prekryté, zahalené, zatajované a sčasti pozametané pod koberec. Treba to odkryť od roku 1949 do roku 1991.“

13. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/- Slovenská republika, zastúpená Najvyšším súdom SR, v konaní čís. k.: 7So/29/2018 vedeného na Najvyššom súde SR, p o r u š i l a práva sťažovateľa:

[Redacted text]

upravené v:

A)- čl. 46, ods. 1. a ods. 2, a čl. 39 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd – na spravodlivý proces a právo na súdnu ochranu.

B)- čl. 12, ods. 1 Ústavy SR, kde sú priznané rovnaké práva všetkým ľudským bytostiam – pričom v jeho druhej vete sa garantuje všetkým subjektom práva, že základné práva a slobody im nemožno odňať, scudzíť, nie sú premlčateľné, ani im ich nemožno zrušiť.

C)- čl. 18, ods. 2, písm. b/ Ústavy SR – kde je síce výslovne uvedená výnimka ohľadne vojenskej služby, avšak je bezpochyby rozdiel medzi vojenskou službu dospelých osoby a službou mladistvého žiaka 1. a 2. ročníka VSOŠ.

D)- čl. 19 Ústavy SR, kde «Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena,» – pričom služba mladistvého žiaka 1. a 2. ročníka VSOŠ bolo pošliapaním ľudskej dôstojnosti.

E)- čl. 20, ods. 1 Ústavy SR, kde je uvedené, že «Každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu».

F)- čl. 36 Ústavy SR, ktorý uvádza, že «Zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä... atď.»

G)- čl. 38, ods. 1 Ústavy SR: «Ženy, mladiství a osoby zdravotne postihnuté majú právo na zvýšenú ochranu zdravia pri práci a osobitné pracovné podmienky.»

čl. 38, ods. 2 Ústavy SR: «Mladiství a osoby zdravotne postihnuté majú právo na osobitnú ochranu v pracovných vzťahoch a na pomoc pri príprave na povolanie.»

2/- Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR čís. k.: 7So/29/2018-262 zo dňa 18.12.2019 a zároveň prikazuje Najvyššiemu súdu SR, aby vo veci ďalej konal a aby rozhodol a zaviazal náhradou trov konania.“

II.

Skutkový stav veci

14. Z rozsudku najvyššieho súdu č. k. 7 So 29/2018-262 z 18. decembra 2019 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 10 Sd 105/2013-202 z 18. septembra 2018. Podľa dátumovej pečiatky sťažovateľa mu bol tento rozsudok doručený 28. januára 2020.

15. Podľa konštatovania najvyššieho súdu sťažovateľ v podanom odvolaní namietal

- chyby v oblasti dokazovania,
- existenciu chýb v oblasti nelegitímneho prepustenia z armády,
- chyby v oblasti posudzovania pyrotechnickej činnosti, práce s muníciou, výbušninami a trhavinami,

- chyby v oblasti neposudzovania príjmu „služobného“ a ročných príjmov žalobcu v armáde,
- chyby v oblasti služby v 1. a 2. ročníku Vojenskej strednej odbornej školy raketového vojska a delostrelectva v Martine.

16. Podľa názoru najvyššieho súdu „Skutkové zistenia podľa potvrdenia Ministerstva obrany SR preukázali, že žiadateľ o starobný dôchodok od 3. augusta 1970 do 31. júla 1972 konal základnú vojenskú službu ako žiak Vojenskej strednej odbornej školy vo Vyššom delostreleckom učilišti Martin (v I. kategórii) a od 1. augusta 1972 do 31. decembra 1980 bol zamestnaný ako vojak z povolania v I. kategórii funkcií. Žiadateľ o starobný dôchodok bol zo služobného pomeru vojaka z povolania prepustený Rozkazom veliteľa východného vojenského okruhu (vo veciach kádrových) číslo 125 zo dňa 9. septembra 1980 a bol prepustený do výslužby dňom 31. decembra 1980.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že žiadateľ o starobný dôchodok v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) zákona č. 100/1988 Zb. ako vojak z povolania získal 3 804 dní. t. j. 10 rokov a 154 dní. Ministri obrany, vnútra a spravodlivosti Slovenskej republiky môžu vo svojej pôsobnosti stanoviť, ktoré funkcie sa zaradujú do I. kategórie a ako sa zaradenie vykonáva. Pritom môžu stanoviť, v akom rozsahu sa započítava doba služby výkonného letca a doba výkonu funkcií osobitnej povahy alebo osobitného stupňa nebezpečnosti do doby zamestnania (§ 130 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb.).

Zaradenie doby služby vojaka z povolania do I. a II. kategórie funkcií je vo výlučnej kompetencii MO SR, ktoré zodpovedá za údaje, ktoré poskytne Sociálnej poisťovni a ktoré sú pre správny orgán, ktorý rozhoduje vo veciach nárokoch žiadateľov o dávky starobného dôchodku záväzné.

Konanie o dávku starobného dôchodku sa začalo na základe Žiadosti o starobný dôchodok spísanej dňa 22. mája 2013. Dôchodok žiadateľ priznať od 28. februára

2013. Žiadateľ na strane 5 žiadosti uviedol, že základnú vojenskú službu vykonal v období od 3. augusta 1970 do 31. júla 1972. Obsahom prílohy č. 1 k žiadosti o dôchodok č. 521118193 je prehľad doby zamestnania, poistenia a iných činností a to: VOSS RVD

strojnícka Martin od 1. septembra 1968 do 7. júla 1972, MNO ČSSR Bratislava od 1. augusta 1972 do 31. decembra 1980, [REDACTED] od 31. decembra 1980 do 30. júna 1987, [REDACTED] od 1. júla 1987 do 31. mája 1990, nezamestnaný - evidovaný od 1. júna 1990 do 31. augusta 1990, samostatne zárobkovo činná osoba od 1. septembra 1990.

Sociálna poisťovňa v konaní o priznanie starobného dôchodku vyhodnotila obdobie dôchodkového poistenia od 1. septembra 1968 do 2. augusta 1970 za dobu štúdia, od 3. augusta 1970 do 31. júla 1972 - dobu inej vojenskej služby v I. kategórii funkcií (HI), od 1. augusta 1972 do 31. decembra 1980 — dobu služby profesionálneho vojaka (AI), od 1. januára 1981 do 31. mája 1990 - dobu zamestnania. V uvedenom období žiadateľ získal v roku 1984 spolu 14 dní, v roku 1990 - 3 dni - dobu nároku na nemocenské. V roku 1990 tiež získal 92 dní (od 1. júna do 31. augusta 1990) dobu evidovanej nezamestnanosti. Od 1. septembra 1990 získal dobu zamestnania samostatne zárobkovo činnnej osoby.

Medzi účastníkmi konania je v prvom rade sporné priznanie I. kategórie funkcií absolventovi 4-ročnej vojenskej strednej odbornej školy ukončenej maturitou iba za III. a IV. ročník.

Od 2. augusta 1985 nadobudlo účinnosť Nariadenie náčelníka generálneho štábu Čs. ľudovej armády 1. zástupcu ministra národnej obrany č. 11. V prílohe č. 1 Nariadenia bola vydaná Smernica náčelníka kádrovej správy ministerstva národnej obrany pre spracovanie výkazu dôb a kategórií funkcií (pracovných kategórií) rozhodných pre realizáciu kádrových opatrení, zabezpečenie peňažnými dávkami podľa zákona o niektorých služobných pomeroch vojakov a pre sociálne zabezpečenie. Na strane 32 Prílohy je uvedené Štúdium v rokoch 1968 až 1972; pod poradovým číslom 11 sú uvedené Vojenské stredné odborné školy, v ktorých sa výkon základnej vojenskej služby uskutočnil v 3. a 4. ročníku podľa normy Čl. 15 predpisu Kádr-I-5 (1967).

Z obsahu spisov bolo zistené, že navrhovateľ podľa Potvrzení o prijatí zo dňa 19. marca 1968 do VSOŠ po ukončení základnej deväťročnej školskej dochádzky nastúpil do VSOŠ RVD Martin od 1. septembra 1968. Žiadosť o prijatie ku štúdiu do vojenskej strednej odbornej školy podpisoval žiak a jeho rodič, ktorý maloletého zastupoval. Napriek navrhovateľom vytykaným chybám v oblasti služby v 1. a 2. ročníku VSOŠ RVD v Martine,

sám v dôvodoch odvolania konštatoval, že pokračoval v 3. a 4. ročníku vojenskej školy VSOŠ už ako oficiálny vojak základnej služby. Napriek tomu, že už v 1. ročníku štúdia na vojenskej strednej škole dosiahol 16. rokov veku a mohol sa stať vojacom, vojacom sa stal až zložením služobnej prísahy. Rozsiahle argumenty týkajúce sa štvorročného štúdia na strednej vojenskej škole s poukazom na Nariadenie náčelníka generálneho štábu Čs. ľudovej armády 1. zástupcu ministra národnej obrany č. 11 z 2. augusta 1985 neboli spôsobilé spochybníť správnosť zaradenia štúdia v 1. a 2. ročníku strednej školy do I. kategórie funkcií. Vojenskú prísahu založil dňa 29. augusta 1970.

Nemožno preto opodstatnene poukazovať na chyby v dokazovaní v konaní o nároku na starobný dôchodok. Správny orgán nepochybil, keď dobu štúdia od 1. septembra 1968 do 2. augusta 1970 nehodnotil v I. kategórii funkcií ani na základe čestných vyhlásení podľa §197 zákona o sociálnom poistení. Ministerstvo obrany SR potvrdilo uvedené obdobie v III. kategórii funkcií. Nebol preto dôvod na postup orgánu verejnej správy nariadiť vo veci ústne pojednávanie a vykonať vo veci dokazovanie vypočutím svedkov. Z údajov uvedených žiadateľom o dávku v žiadosti o starobný dôchodok a z obsahu listín založených v administratívnom spise Sociálnej poisťovne boli podklady preukazujúce dobu štúdia na strednej vojenskej škole, dobu služby vojaka z povolania a zhodne aj ďalšie obdobie po ukončení aktívnej činnosti vojaka z povolania boli dostatočným podkladom pre určenie obdobia dôchodkového poistenia pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o starobný dôchodok nielen ku dňu 28. február 2013, ale aj ku dňu 18. november 2014. t.j. ku dňu dovŕšenia 62 rokov veku žiadateľa.

V prílohe č. 1 k žiadosti o starobný dôchodok žiadateľ potvrdil dobu služby profesionálneho vojaka do 31. decembra 1980. Sociálna poisťovňa nebola vecne príslušná na posudzovanie dôvodu prepustenia zo služobného pomeru vojaka z povolania a preloženie do výsluhy dňom 31. decembra 1980. ktoré bolo realizované Rozkazom veliteľa východného vojenského okruhu (vo veciach kádrových) číslo 125 zo dňa 9. septembra 1980.

Ministerstvo obrany SR, sekcia ekonomiky a odbor financovania a konsolidácie listom z 10. apríla 2011 potvrdilo, že [REDAKOVANÉ] nie je poberateľom dávky výsluhového zabezpečenia. Na základe údajov uvedených v dokladoch z Vojenského archívu — centrálnej registratúry Trnava oznámilo, že od 3. augusta 1970 do 31. júla 1972 konal

základnú vojenskú službu ako žiak Vojenskej strednej odbornej školy vo Vyššom delostreleckom učilišti Martin (v I. kategórii) a od 1. augusta 1972 do 31. decembra 1980 bol zamestnaný ako vojak z povolania v I. kategórii funkcií.

Odvolaací súd v danej súvislosti dáva do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd konštatuje: «Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahrňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu...».

Domnienka žiadateľa, že nárok na skorší odchod do dôchodku mu vznikol už v roku 2013 nie je správna. Na vznik nároku na starobný dôchodok od skoršieho dovŕšenia (od 28.02.2013 ako to žiadal) je potrebné splniť súčasne všetky zákonné podmienky uvedené v § 174 ods. 1 a 2 zákona č. 100/1988 Zb.

Jedným z odvolacích dôvodov bolo aj vyznačenie údajov do osobného listu dôchodkového poistenia. Podľa § 63 ods. 6 zákona o sociálnom poistení rozhodujúce obdobie na zistenie priemerného osobného mzdového bodu sú kalendárne roky pred rokom, v ktorom boli splnené podmienky nároku na dôchodkovú dávku, s výnimkou kalendárnych rokov pred 1. januárom 1984. ak tento zákon neustanovuje inak. Do rozhodujúceho obdobia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia tak nepatria kalendárne roky pred 1. januárom 1984 a ani kalendárne roky, počas ktorých poistenec získal 365 (366) dní náhradnej doby, doby štúdia, doby výkonu civilnej služby, obdobia poberania invalidného dôchodku po 31. decembri 2007 priznaného a vyplácaného Sociálnou poisťovňou alebo obdobia dôchodkového poistenia, za ktoré nemožno určiť osobný mzdový bod. Vzhľadom na uvedené nebolo možné použiť hrubé zárobky dosiahnuté v rokoch 1972 až 1980, ktoré potvrdilo listom z 30. apríla 2013 Ministerstvo obrany SR, sekcia ekonomiky a odbor financovania a konsolidácie. Postup Sociálnej poisťovne, ktoré určilo priemerný osobný mzdový bod v súlade s príslušnými právnymi predpismi ako podiel osobných mzdových bodov získaný v rozhodujúcom období rokov 1984 až 2013, bol súladný so zákonom o sociálnom poistení.

Podľa opatrenia MOSVaR SR č. 157/2004 Z.z. v znení opatrenia č. 372/2005 Z.z., ktorým sa ustanovujú náležitosti informácie o stave individuálneho účtu poistenca

a náležitosti informácie o zmenách stavu individuálneho účtu poistenca, obsahuje informácia o stave individuálneho účtu poistenca, okrem iných údajov údaj o vymeriavacom základe na platenie poistného na dôchodkové poistenie za kalendárne roky obdobia dôchodkového poistenia po 31. decembri 1983. Kalendárne roky počnúc rokom 1984 sú, ak zákon o sociálnom poistení neustanovuje inak, súčasťou rozhodujúceho obdobia na zistenie priemerného osobného mzdového bodu, ktorý je jednou z veličín výpočtu dôchodku.

Z predloženého dôkazu - fotokópie listín Ministerstva národnej obrany, označeného ako «Sociálne zabezpečenie vojakov z povolania», vydaného v Prahe v roku 1966 a k nemu pripojenej prílohy «Funkcie zvláštnej povahy a stupne nebezpečnosti» v súvislosti s posúdením funkcie pyrotechnika a pomocného pyrotechnika s konkrétnym popisom činnosti bolo odvolacím súdom v bode 2. Prílohy č. 1 preukázateľne zistené, že: «výkon funkcií uvedených v tomto zozname sa eviduje s použitím výkazu vedených o tejto činnosti u útvaru podľa iných predpisov na evidenčných listoch. Spôsob vedenia evidencie a zápisov do osobných spisov a osobných kariet je upravený v Zbierke nariadení ministerstva národnej obrany». Evidenčné listy žalobcu neboli dostatočným podkladom pre dvojnásobné zápočty dôb v čl. ozbrojených silách.“.

III.

Relevantná právna úprava

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje

na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

19. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

21. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať

ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

23. Podľa názoru ústavného súdu sú závery najvyššieho súdu dostatočné a presvedčivé. V žiadnom prípade sa nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, bez ďalšieho porušenie jeho označených práv nezakladá.

24. Konkrétnu argumentáciu uplatnenú v ústavnej sťažnosti sťažovateľ rozčleňuje podľa jednotlivých namietaných porušení článkov ústavy, resp. dohovoru.

25. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vytýka nesprávny výklad dotknutých právnych predpisov zo strany najvyššieho súdu, ako aj s tým spojené nedostatočné zistenie skutkového stavu v dôsledku nevykonania viacerých dôkazov navrhnutých sťažovateľom.

26. Okrem toho vytýka pochybenia, ku ktorým došlo v čase, keď sťažovateľ študoval.

27. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením dôchodkových nárokov sťažovateľa a s tým spojeným namietaným nedostatočným zistením skutkového stavu poukazuje ústavný súd predovšetkým na ustanovenie čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa

ktorého domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

28. Inými slovami, možno konštatovať, že ústavodarca zveril právomoc definovať konkrétny obsah základných práv vymenovaných v citovanom ustanovení zákonodarcovi, ktorý má možnosť tak urobiť zákonom ako normou nižšej právnej sily, než je ústava.

29. Ďalej sa z pohľadu ústavného súdu javí ako podstatné, že primárna právomoc vykladať zákony patrí všeobecným súdom. Ústavný súd má dôvod do takéhoto výkladu všeobecných súdov zasiahnuť len vtedy, ak sa tento javí ako ústavne nekonformný.

30. Krajský súd, ale rovnako aj najvyšší súd sa uplatnenými konkrétnymi námietkami sťažovateľa zaoberali a zaujali k nim stanoviská, ktoré podľa názoru ústavného súdu nejavia známky ústavnej nekonformnosti, a nie sú preto arbitrárne, ale ani zjavne neodôvodnené. Aj výklad, ktorý presadzuje sťažovateľ, možno hodnotiť ako ústavne konformný. Za takéhoto stavu niet z ústavnoprávneho pohľadu dôvodu na to, aby ústavný súd do ústavne konformného výkladu najvyššieho súdu zasahoval iba preto, že existuje aj iný ústavne konformný výklad zastávaný sťažovateľom.

31. Treba tiež poznamenať, že rozhodnutiami odporkyne, resp. najvyššieho súdu nebolo ústavné právo sťažovateľa na dôchodok nijako spochybňované, keďže predmetom sporu bola celková doba, za ktorú dôchodok patrí, a správna výška tohto dôchodku. Predmet sporu evidentne nesúvisel s výkladom označených ustanovení ústavy a dohovoru, ale s výkladom právnych predpisov nižšej právnej sily, ktorý je (ako na to bolo vyššie už poukázané) v primárnej právomoci všeobecných súdov.

32. V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa pochybení, ku ktorým došlo v čase, keď sťažovateľ študoval, treba uviesť, že sťažovateľ namieta nedodržiavanie označených článkov ústavy v čase, v ktorom ústava neplatila. Rovnako namieta nedodržiavanie viacerých medzinárodných zmlúv, ktoré v rozhodnom čase neexistovali, prípadne štát nimi nebol viazaný alebo ich jednoducho nedodržiaval.

33. Ústavný súd v danej súvislosti poznamenáva, že právnym prostriedkom na riešenie uvedených námietok sťažovateľa boli reštitučné zákony, účelom ktorých bolo naprávať (väčšinou iba čiastočne) krivdy, ku ktorým došlo pred rokom 1990. Vzhľadom na charakter námietok uplatňovaných sťažovateľom môže ako príklad poslúžiť zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov.

34. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu